

РЕШЕНИЕ

№ 1076

гр. София, 11.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 15.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Арнаудова, като разгледа дело номер **7368** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

3

Настоящото административно производство е по реда на чл.15-178 АПК,вр.с чл.75,т.6 от ЗБЛД.

Образувано е по жалба на В. Е. Б. от гр.С. срещу Заповед № */11.10.2004 Началник Б./сега Д. на Д." Б." МВР, с която последният наложил на оспорващия ПАМ по реда на чл.75,т.3 от ЗБДС- Отказ да се издаде/ да се отнемат издадените/ паспорти и заместващи ги документи на българския гражданин В. Е. Б. до отпадане на основанието.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се,че към момента на оспорването на заповедта липсва материално- правното основание за продължаване срока на действие на същата ,тъй като такава разпоредба не се съдържа вече в новия ЗБЛД. Искане се отмяна на заповедта или обявяване на нейната нищожност.

В съдебно заседание,оспорващият-В. Е. Б.,редовно уведомен при условията на чл.138,ал.7 АПК, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат К. Г,редовно упълномощена, .

Ответникът по оспорването-Д. на Д." Б.,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт Н, редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна по съображения, подробно изложени в писмена защита.

Представителят на С.- прокурор А изразява становище за основателност на предявената жалба и моли заповедта да бъде отменена.

Административен съд С.-град след,като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на

чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че на 06.10.2009 година, с Постановление по следствено дело № 597/2004 година,е забранено на обвиняемите по сл. дело 597/2004 година- В. Е. Б. и П С Н да напускат пределите на РБ без разрешение на прокурор.

На 11.10.2004 година, ответникът по оспорването издал оспорената заповед, с която отказал издаването/ да се отнемат издадените/ паспорти или заместващите документи на българския гражданин В. Е. Б. до отпадане на основанието.

На 10.02.2009 година, Д. на Д."Б.", уведолил СГС, че наложената на оспорващия мярка по чл.75,т.3 от ЗБДС е валидна до отпадане на основанието.

Със Заповед №І-3/21.10.2009 година,Министърът на вътрешните работи упълномощил длъжностни лица, които да издават заповеди за налагане на ПАМ, по реда на чл.75,т.3 от ЗБЛД- Директорите и Заместник-директорите на ГД"Охранителна полиция" Д."Б., СДВР и областните Дирекции на МВР.

С постановление от 25.03.2010 година на Прокурор при С. е наложена мярка за процесуална принуда по реда на чл.68,ал.1 НПК- Забрана за напускане пределите на РБ по отношение на обвиняемите В. Е. Б. и Г М М по досъдебно производство №263/2009 година.

Оспорената заповед е връчена на процесуалния представител на оспорващия – К. Г лично срещу подпис на 15.09.2010 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд С.-град намира предявената жалба за процесуално допустима/ предвид обстоятелството, че се претендира нищожност на административен акт,а съгласно разпоредбата на чл.149,ал.5 АПК, административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване нищожността им без ограничение във времето, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява основателна

Оспорената Заповед №*/11.10.2004 година на Началник НБДС- ДНСП представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

В настоящия случай и на първо място, от събраните по делото доказателства не може да ес установи кое е лицето, подписало заповедта към момента на нейното издаване.На второ място, не се представиха и доказателства за компетентността на Началник НБДС-ДНСП/ респективно на това за делегирани правомощия към момента на издаването и/. На следващо място, не се представиха доказателства, че лицето/ незнайно кое към момента на издаване на заповедта е заемало съответната длъжност- Началник НБДС, за де се приеме, че издателят на заповедта е компетентен да издава заповеди по реда на чл.75,т.3 от ЗБДС. Приложената от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването Заповед от 2009 година на Министъра на вътрешните работи, по никакъв начин не може да доведе до наличие на компетентност у издателя на акта и то към 2004 година, защото от една страна- Заповедта от 2009 година за делегиране на правомощия, няма обратно действие и действа само занапред, а от друга- преценката за законосъобразността на един административен акт се прави към момента на неговото издаване. При казаното по-горе,доказателства за наличие на компетентност у органа,издал акта не се представиха.В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси,с които той е оправомощен да се занимава,както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически/административни актове/,компетентността представлява

нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първото основание за оспорване на административните актове-чл.146, т.1 АПК. Липсата на компетентност у издателя на оспорената заповед обуславя нейната нищожност и предпоставя обявяването и.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд С.- град

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩЖНОСТТА НА Заповед №*/11.10.2004 Началник Б./ сега Д. на Д." Б." МВР/, с която последният наложил ПАМ по реда на чл.75, т.3 от ЗБДС- Отказ да се издаде/ да се отнемат издадените паспорти и заместващи ги документи на българския гражданин В. Е. Б. до отпадане на основанието.

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на оспорващия, на ответника по оспорването и на С..

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211, ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

АДМИНИСТРАТИВЕН